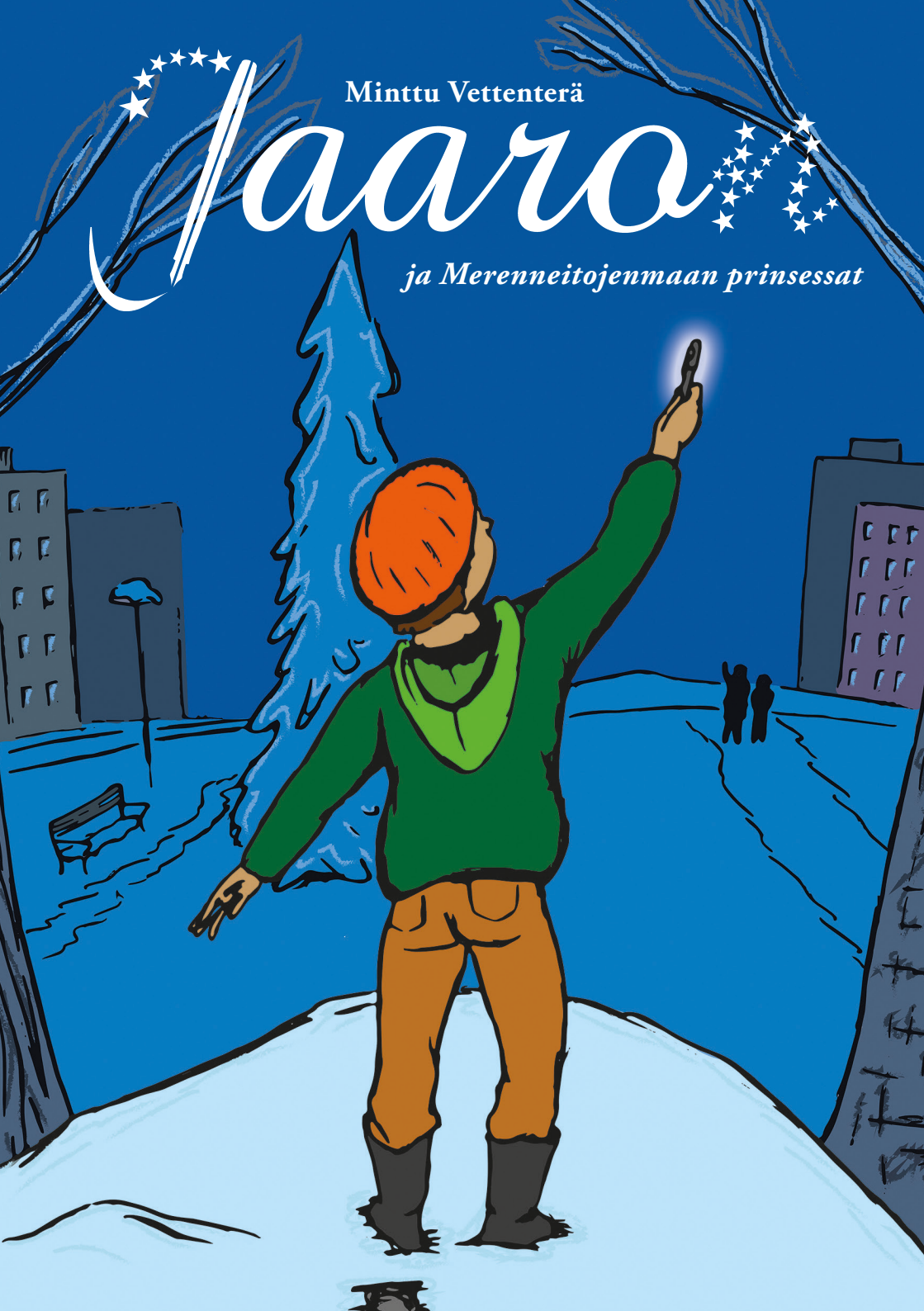

Minttu Vettenterä

Jaaro

ja Merenneitojenmaan prinsessat

Minttu Vettenterä

© 2014 Minttu Vettenterä

Taitto: Graafinen Hukka 🐾 Kim Söderström

Kannen piirrokset: Ari Vettenterä

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-893-0

Luku 1

Haaveeni

Mä haluaisin isona kirjailijaksi. Haluaisin kirjoittaa yhtä upeita tarinoita kuin Potter ja Taru Sormusten Herrasta. Sellaisia, joita kaikki rakastaisi, ja joita lapset leikkisi vielä vuosikymmeniä mun kuoleman jälkeen. Mä haluaisin rikkaaksi ja kuuluisaksi ja mä hukkuisin fanipostiin. Olisin just se. Upea upea upea kirjailija. Mun kirjoista tehtäisiin elokuvia, joissa näytelisi kaikki huipputähdet ja mä kävelisin ensi-illassa punaista mattoa myöten. Se olisi siistii.

Jaaron tuijotti äikän maikan palauttamaa paperia epäuskoisena. Punakynä oli viuhunut ja paperin reunaan oli sutaistu sellainen seiska, josta juuri ja juuri sai selvää, ja miikka merkki vielä perään. Aine ei ollut uponnut tähän lukijakuntaan ja palvontaliikkeet polvillaan olivat vasta kaukaisia haaveita. Kyllä mä vielä näytän, Jaaron ajatteli ja niiskaisi. Ei hän pillittämään aikonut jonkun tyhmän haaveaineen vuoksi ruveta, mutta silti päässä painoi mielikuva opettajasta pyyhkimässä haaveilla, tai ainakin aineella lattiaita.

– Jaaron! Mitä sä teet tänään? Saku huusi nurkkapulpetista Jaaronin pakatessa reppua.

– En mä oikeen tiedä. Pitäs vissiin lukee mantsan kokeeseen. Mutsi tenttaa siitä illalla, Jaaron sanoi ja irvisti. Hän tiesi kyllä mitä Saku oli vailla. Se oli matkalla Saaripuiston kentälle lätkimään kiekkoa ja luistelu oli mälsää yksin.

– En mä ainakaan mitään lue, Saku naurahti. – Kutosen siitä saa kumminkin.

– Mun tarvii lukea siihenkin, Jaaron totesi ja painoi päänsä alas aivan kuin olisi harmittanut suunnattomasti. Tai harmittihan

Jaaronia. Häntä otti päähän äikän aineen seiska miikka. Ei Jaaron oikeasti kutosia saanut. Hän painoi päänsä joka kerran kokeiden jaossa, kirosi muiden mukana ja saattoi mainita, että mutsilta oli turha odottaa rahaa uuteen pleikkapeliin. Joka kerran hän sujautti kokeen reppuun näyttämättä sitä kenellekään ja mutisi kutosta tai seiskaa niin, että kaikki lähellä olevat kuulivat. Hän ei halunnut tulla leimatuksi hikeksi, mutta kunnon numeroita hän halusi silti.

– Mä tuun huomenna, Jaaron huikkasi vielä ja käveli käytävään, kaapille ja kadulle.

Pakkanen oli kireämpi kuin mistä Jaaron olisi tykännyt. Poskissa pisteli. Luokan tytöt kipittivät korkeakorkoisissa saappaissa hänen edellään. Monelta paistoi selkä lyhyen takin ja matalien farkkujen välistä. Melkein joka toisella keikkui karvareunus hupussa, vaikka samat likat julistivat turkisvastaisuuttaan päivästä toiseen rintanapeilla, mahtipontisilla esitelmillä ja selittivät suut vaahdossa kuinka turkis on murha. Tekoturkista joo, mutta mihin sitä karvaa oikeasti tartti? Nahkakengät kuitenkin joka iikalla. Jaaron silmäili toista kenkäparia vasemmalta. Mustat, tasapohjaiset enemmänkin tossut, kuin saappaat, joiden kylkeen oli ommeltu hopeinen tähti. Tähtityttö Tuulikki ei ollut niin kuin muut. Se ehkä esitti olevansa, mutta Jaaron tiesi paremmin. Tai ainakin uskoi niin ja tarkkaili siksi Tuulikkia aina kuin vain mahdollista. Tähtityttö Tuulikki oli niitä tyttöjä, joiden aineet luettiin useimmiten ääneen koulussa. Jaaronin mielestä Tuulikistakin voisi tulla kirjailija. Hän ainakin oli jo ihan fani.

”Kirjailijat tarkkailevat ympäristöään ja ihmisiä. He ammentavat tarinansa siitä mitä näkevät.” Jaaron muisti lukeneensa ajatuksen jostain. Hän oli viimeisten parin vuoden aikana raahannut kirjastosta kotiin useimmat kirjoitusoppaat ja jonkin verran kirjailijoiden elämänkertoja. Hän katseli ympärilleen ja tunsu olevansa salapoliisi tehtävällä. Hän tirkisteli. Yritti nähdä ihmisten kasvoilta jotain, jonka vain ajatuksia lukeva olisi oikeasti voinut tietää. Jaaron ei osannut lukea ajatuksia, mutta kuvitella hän osasi. Mieli vaelsi hyvin kauas arkipäivästä. Vanha mies pienen koiran kanssa näytti aivan vanhalta merikapteenilta. Ehkäpä merirosvolaivan julmalta

johtajalta. Nuori, pitkä ja luiseva mies aivan vieraasta maailmasta saapuneelta valepukuiselta alienilta ja pikkupoika säihkyvine silmiin siltä kuin olisi omannut voimia mihin vain. Poika vilkaisi Jaaroniin ja Jaaron painoi päänsä alas. Lumeen oli tallautunut jälkiä, pieniä, isoja, koiran tassuja. Jaaron mietti, mitä jos ne eivät olisi-kaan olleet koiran tassuja. Entä jos ne olisivat olleet suden, karhun tai jonkin hirvityksen, jota ihmiset eivät olleet vielä keksineetkään.

Askel askeleelta koti lähestyi. Merirosvot, alienit, taikavoimat ja hirviöt katosivat. Kaikki näytti vain talviselta, valkoiselta maisemalta. Koti oli harmaa kerrostalo, ei mitään sen ihmeellisempää. Kirpeä pakkasilma vaihtui porraskäytävän tunkkaiseen hajuun. Tummat seinät nielivät satumaan. Jaaron ei ollutkaan kuuluisa ammattikirjailija. Hän vain oli.

– Moi. Oliko hyvä päivä?

Äiti kurkisti keittiön ovelta. Hänellä oli yllään isän vanha, äidille aivan liian suuri sininen villapaita ja raidalliset kotihousut, hiukset näyttivät siltä kuin eivät olisi tienneet mihin suuntaan niiden kuului kasvaa. Tämä oli näitä päiviä.

– Oli, Jaaron vastasi ja potki kengät jalastaan. – Kuin sä olet kotona? hän jatkoi, vaikka tiesi syyn. Äidillä oli liian ikävä isää, vaikkei sitä myöntänytään.

– Tunsin itseni aamulla kipeäksi. Ajattelin, että parempi olla kotona, äiti vastasi ja nosti kädet pehmeästi rinnalleen aivan kuin suojatakseen itseään kylmältä. Jaaron uskoi olevansa ainoa, joka pystyi huomaamaan tuon pikkuruisen eleen, jonka äiti yritti salata. Äiti nuuhkaisi paitaa. Hän etsi isän tuoksua.

– Meillä on mantsan koe torstaina, Jaaron huikkasi ja tallasi takki päällä omaan huoneeseensa. Ovi pamahti kiinni ja siinä hän oli. Potterien, Tarujen ja lohikäärmeiden keskellä. Reppu tippui lattialle kolahtaen, takki kohahti sen vierelle. Jaaron kaivoi kännykän taskusta ja napautti sen äänettömälle. Hän penkoi kynäpurkkia hetken, kunnes löysi sekalaisen roinan seasta avaimen. Hän väänsi oven lukkoon. Kirjoitusrauha, Jaaron ajatteli ja hymyili.

Jaaron oli vähän aikaa sitten saanut valmiiksi ensimmäisen pitkän tarinansa. Hän ei ollut aivan varma, oliko se tarpeeksi pitkä

kirjaksi, mutta oli ylpeä siitä. 128 liuskaa taikatarinaa, joka oli tullut ihan hänen omasta päästään. Jotain, jonka hän oli ihan itse keksinyt, kirjoittanut, saanut aikaan. Ajoittain Jaaron surffasi netissä ja tutkaili kustantajien sivuja. Mietti uskaltaisiko lähettää kirjoituksen jollekin luettavaksi. Hän silmäili tekstiä aina välillä. Samalla kun hänestä tuntui, ettei teksti ollut vielä valmis, ei hän kuitenkaan osannut sanoa mitä sille tehdä. Kirjoitusoppaissa puhuttiin aina tekstin korjaamisesta, uudelleen kirjoittamisesta, oikolukemisesta. Se oli jotain mitä pitäisi tehdä, mutta Jaaron ei tiennyt miten.

Jaaronilla oli ajatuksia uusista tarinoista, mutta hän ei osannut valita mitä kirjoittaisi. Joskus syntyi rivejä, ehkä jopa sivuja, mutta sitten hän ajatuksensa hyppäsivät seuraavaan ideaan. Hän ei osannut juurtua tarinaan ja se rasitti. Hän halusi vain yhtä asiaa tässä maailmassa, vaan matka sinne oli pitkä. Jaaron ei halunnut hukata hetkeäkään. Oli kuin tarkoituksena olisi juosta maraton, mutta ensimmäiset kymmenen kilometriä olisi vain kuljeksunut pitkin ojanpohjia tutkiskellen mitä niistä löytyi ja mitä tienvarsilla kasvoi. Hän ei edennyt.

Ehkä tästä ei tänään vaan tule mitään, Jaaron ajatteli. Häntä harmitti, ettei ollut lähtenyt Sakun matkaan. Hän muisti äidin keittiön ovella. Isän villapaidan. Jaaron avasi kirjoituspöydän laattikon ja otti esille valokuvakehyksen. Siinä oli nykyistä pienempi Jaaron, tukka pörrössä jääkiekkokypärän jäljiltä, nojaamassa maillaan. Ja isä. Jaaron huokaisi. Hän mietti taas miten vaikeaa sitä oli ymmärtää. Hänestä tuntui, että päivä oli kuin mikä tahansa päivä ennen kesäkuun kolmatta viime vuonna. Oli vain ajan kysymys milloin rappukäytävästä kuuluisi kopinaa isän ravistellessa lunta kengistään. Isä astuisi eteiseen, huikkaisi heit ja rojahtaisi olohuoneen nojatuoliin. Mutta isä ei tullut enää. Jaaron tiesi sen.

Jaaron kurkisti huoneensa ovesta. Äitiä ei näkynyt. Tämä oli luultavasti painellut nukkumaan. Tällaiset päivät oli hyvä nukkua yli. Niin äiti sanoi ja Jaaron ymmärsi. Hänkin ajatteli usein, että parasta olisi vain nukkua. Jaaron hiipi isän työhuoneen ovelle. Käden koskettaessa kahvaa Jaaron epäro i ajatellessaan, että äiti voisi olla siellä. Istua isän tuolissa ja itkeä. Äiti ei käynyt työhuoneessa

oikeastaan koskaan. Kaikki oli siellä kuten tähänkin asti. Mitään ei viety pois. Minkään paikkaa ei muutettu. Isän paperit olivat juuri siinä, mihin hän oli ne viimeisen kerran laskenut. Isä oli tehnyt päivät töitä pienessä antiikkiliikkeessä, mutta työhuoneen asioista hän ei juuri puhunut. Jaaron oli aina olettanut, että nekin liittyivät antiikkiin. Kenties vanhoja rahoja, kirjoja, papereita. Jotain tolkutoman tylsää. Ehkä isä kirjoitti tarjouskirjeitä tai teki selvitystyötä viimeisimmän löydön arvosta. Jaaron oli joskus ohimennen kysynyt isän töistä. Enemmänkin siksi, että piti, kuin kiinnostuksesta. Nyt oli myöhäistä kysyä.

Jaaron kävi työhuoneessa aina silloin tällöin. Ei usein, mutta niinä hetkinä, kun ikävä kasvoi liian isoksi. Työhuone oli Jaaronille sama kuin äidille villapaita. Äiti oli joskus sanonut, että suru oli polku, joka oli vain kuljettava. Jonain päivänä se ei painanut niin raskaana ja kipeänä, jonain päivinä oli vain kyyneliä. Silti se kaikki oli vain jaksettava kulkea läpi. Joskus surua olisi vähemmän ja muistoja enemmän. Jaaron upposi isän suureen työtuoliin. Printterin päällä lojui nippu papereita. Ne olivat kai isän viimeisimmät kirjoitukset. Ajatuksissaan Jaaron tarttui niihin. Hän tuijotti papereita hetken kummissaan. Hän oli ollut aivan varma, että paperit olisivat isän mustavalkolaserin synnyttämiä arvioita antiikin hinnasta, kirjeenvaihtoa jonkun toisen kauppiaan kanssa tai ehkäpä liikkeen seuraavan tapahtumapäivän mainoksia. Ne eivät olleet. Liuskat oli kirjoitettu käsin. Jaaron tunnisti isän käsialan jokaisen koukeron. L-kirjaimet olivat hauskoja, kuin pieniä mäkiä. Niissä Jaaron näki oman käsialansa. Hän oli kopioinut sen isältä.

Serro tuijotti Korvenkukkulalta kaukaisuuteen. Hän vaistosi Kreivi Penin olevan joukkoineen liikkeellä. Serro tiesi olevansa pulassa, mutta uskoj, että jokin voisi vielä pelastaa hänet. Hän tiesi tarvitsevänsä ihmeen, mutta niitäkin sattui. Serro oli kauan sitten ymmärtänyt, että maailma oli paljon enemmän kuin satumusten sarjaa. Joskus joku antoi meille enemmän kuin saatoimme toivoa. "Aarolla on Roi," Serro ajatteli. "Ehkäpä hän keksii jotain. Ehkä hän pystyy pelastamaan meidät. Minut."

Jaaron tuijotti tekstiä päällimmäisenä tunteena epäusko. Teksti ei ollut tasaisen tylsää. Se oli juuri sitä mitä Jaaron halusi tehdä. Taikoa sanoista tarinoita, jotka imaisisivat mukaansa. Liuskoissa ei ollut numeroita. Ei tietenkään. Nehän olivat kirjoitettu käsin. Silti tämä oli selvästi vain pala jostain. Jaaron halusi lukea lisää. Lukea kaiken. Hän pläräsi papereita, yritti jäsentää niitä. Hänet täytti pelko. Olivatko paperit kuten hänen nippunsa kirjoituspöydällä? Alusta loppuun jotain mitä ei vain uskaltanut näyttää kenellekään. Vai oliko teksti jäänyt kesken? Jaaron ei halunnut ajatella asiaa oikeasti. Hän oli juuri löytänyt isästään ihan uuden puolen. Hän halusi upota tekstiin. Löytää sieltä isän. Isän, jota hän ei koskaan ollut tuntenut. Entä jos isä ei veisikään häntä perille? Jaaron yritti hahmottaa millainen Serro oli?

Aiemmin Jaaron oli tehnyt kaikkensa, jotta ei jättäisi työhuoneeseen jälkiä. Hän pelkäsi äidin suuttuvan, jos asiat eivät olisikaan niillä sijoilla, joille isä ne oli jättänyt. Aivan kuin tavaroiden siirtäminen olisi pyyhkinyt jonkin oleellisen muiston pois. Nyt Jaaron ei välittänyt. Hän pyöräytti työtuolin pöytää vasten ja tarttui paperipinoihin. Sieltä täältä kasojen väleistä kierähti mustia kyniä, joita Jaaron muisti isän käyttäneen. Isä ja äiti olivat varjelleet niitä kuin suurinta aarretta. Jaaron muisti joskus ottaneensa tuollaisen kynän käteensä. Avanneensa naksahdus irtoavan korkin ja tuijottaneensa vanhanaikaista mustekynän kärkeä. Äiti oli säännännyt hänen luokseen heti. Aivan kuin naksahdus olisi kutsunut häntä hälytysäänien lailla. Äiti oli riuhtaissut kynän Jaaronin kädestä ja todennut lyhyesti kynien olevan isän. Jaaron uskoi, että kynien täytyi olla isän oma ylellisyys. Jotain joka ei ennen kaikkea ollut tarkoitettu pienten poikien tuherteluihin. Melkein kaikki paperit oli pinottu tyhjä puoli ylöspäin aivan kuin isä ei olisi halunnut kenenkään vahingossa lukevan sanaa sieltä, riviä täältä piipahtaessaan työhuoneessa. Harvoinhan Jaaron tai äiti olivat huoneessa käyneet. Isälle piti antaa työrauha. Kirjoitusrauha, Jaaron ajatteli ja hymähti muistaessaan miten klikkasi puhelimensa äännettömälle aiemmin.

Jaaron pölytti papereita ja silmäili lauseita sieltä täältä yrittäen muodostaa kuvaa siitä miten paperit oli järjestetty tai mitä ne yli-

päätään sisälsivät. Arkin ensimmäinen ja viimeinen lause, yritys hahmottaa voisiko seuraava jatkaa tarinaa. Hän repi työpöydän laatikot auki. Jokainen oli toinen toistaan täydempi käsinkirjoitetuista liuskoista. Yhden pinon alta Jaaron löysi mustan, punaselkäisen muistikirjan. Samanlaisia oli kirjahyllyssä siisteissä riveissä kymmeniä. Mustassa kannessa luki hopeisin kirjaimin Aaro. Jaaron raotti kantta. Kirjan välistä tippui taiteltu paperi. Jaaron avasi sen. Toisin kuin muut paperit, se oli printti jostain, jota Jaaron ei ymmärtänyt.

”Olen iloinen, että minulle on tarjoutunut tilaisuus puhua juuri tälle yleisölle ja juuri tässä kaupungissa. Tämä on luonteva paikka arvioida Kosovon kriisiä ja sen opetuksia. Minun ei tarvitse perustella, kuinka vakavasta rikoksesta ihmisyyttä vastaan puhutaan, kun on kyse yhden kansanosan vainoamisesta sen uskonnon tai etnisen taustan vuoksi. Myöskään rauhan etsimisen vaikeutta ja tärkeyttä ei tarvitse erikseen korostaa maassa, jonka kielen tunnetuin sana on shalom.”

Kirjan ensimmäiseltä sivulta alkoi tutulla käsialalla kirjoitettu tarina

MEIDÄN ON LÄHDETTÄVÄ MATKAAN

Serron ja Ludiuksen kohtaaminen oli ollut yksi suurimpia asioita Häivemäailmassa vuosiin, vaikka yksittäin tarkasteltuna se näytti hyvin pieneltä. Mies tapasi naisen ja nainen tapasi miehen ja niin poispäin. Vain vanhimmat ja viisaimmat, joilla oli tarpeeksi etäisyyttä tapahtumiin, näkivät sen. Kiven, jonka Serro epähuomiossa pyöräytti liikkeelle auttaessaan vierailta mailta tullutta kulkijaa matkallaan Belgadaan kaupunkiin. Tuolla miehellä oli hallussaan viisaammat sanat kuin kenelläkään muulla. Hän ei tarvinnut räjähteitä, ei aseita. Hänen sanansa tekivät sen mistä muut vain haaveilivat. Hän osasi päättää taistelut, joita oli käyty Jeremiaanissa jo pitkään.

Jaaron loi katseensa huoneen nurkkaan pinottuihin pahvilaatikoihin. Jaaron oli joskus ajatellut, että niissä oli piilossa isän salaisuus. Se oli hauska leikki. Hullu ajatus, joka teki tylsästä antiikkikaupiaasta suuren supersankarin. Sisimmässään Jaaron oli uskonut, että laatikot olisivat täynnä alan lehtiä. Jotain, jonka paikka olisi oikeastaan kaatopaikalla, ei kotona keräämässä pölyä. Äiti oli ahkera siivoamaan. Pölyjä pyyhittiin vähintään kahdesti viikossa. Joskus Jaaron ajatteli, että siksikö äiti oli valinnut isän. Antiikkikaupiaassa riitti pyyhkimistä. Jaaron säntäsi laatikoiden luo. Lähtö oli kuin pikajuoksijan ja vauhti kuin Jaaron olisi yrittänyt tavoittaa pakoon juoksevaa eläintä, josta oli kiinni saiko tänään ruokaa vai ei. Hän tarrasi ylimpään laatikkoon. Se oli raskas. Jaaron tunsu sen siirtäessään laatikkoa varovaisesti lähemmäs alemman reunaa. Silti hän uskoi pystyvänsä laskemaan sen lattialle. Tai ainakin hidastamaan putoamista.

Laatikko liikahti reunan yli. Jaaron oli ikäisekseen pitkä, mutta hontelo. Hän kävi kyllä luistelemassa ja lämimässä kiekkoa, kun Saku pyysi, mutta ei hän liikunnasta erityisemmin välittänyt. Lätäkää saattoi katsoa. Se näytti paljon hauskemmalta kuin mitä Jaaronin mielestä oli. Toiset pojat olivat urheilullisia, lihakset piirsivät kehoon muotoja. Toivat vanteruutta ja voimaa. Jaaron oli tikku, jopa omasta mielestään. Vain silmälasit puuttuivat täydellisestä nörtin prototyypistä. Mitään ei ollut tehtävissä. Laatikko rämähti lattiaan, ensimmäisenä tullut kulma painui kasaan, kansi lennähti auki ja ulos liiteli muutama yksittäinen paperi. Jo ennen kuin ne putosivat Jaaronin jalkoihin, hän näki mitä ne olivat. Mustalla mustekynällä kirjoitettuja arkkeja. Pienen hetken Jaaronin mielen täytti ajatus, että arkit olivat kuin jonkinlainen pakkomielle. Tämä ei voinut enää olla aivan tervettä.

Jaaron pidatti hengitystään. Hän kuulosteli hiljaista asuntoa. Hän tiesi, ettei voisi peitellä äidiltään käyntiään työhuoneessa tällä kertaa, mutta hän ei ajatellut sen paljastuvan näin. Hän kuvitteli äidin ryntäävän työhuoneen ovelle rymähdyksen kutsumana. Äiti näkisi Jaaronin ja sotketut paperit. Hän näkisi laatikon lattialla. Ruttuisen kulman. Hetkisen laatikko tuntui aivan isältä. Aivan

kuin Jaaron olisi rytännyt isän. Hän kuunteli vielä hetken, oli varma, ettei äiti ollut tulossa ja romahti laatikon vierelle. Jaaron silmäili paperipaljoutta. Huone näytti kuin joltain loputtomalta kuiltulta, joka suoltaisi arkkeja toinen toisensa jälkeen aina vain. Jaaron hahmotti hiljalleen työsarkaa, jonka oli juuri itselleen saanut. Hän ei voisi antaa kirjoitusten vain olla. Ei nyt, kun tiesi niistä. Isän kuolemasta oli jo kahdeksan kuukautta. Tähän mennessä työhuoneen sisällöllä ei ollut mitään merkitystä. Nyt se oli tärkeämpää kuin mantsan koe, lämiminen Sakun kanssa tai uusi tarina. Työ oli tärkeä, mutta samalla musertava. Jaaron pomppasi pystyyn, nappasi pöydältä kynän ja nipun paperia ja juoksi ulos huoneesta. Hän ei jaksanut välittää näkisikö äiti tai mitä hän sanoisi. Hän ei välittänyt, vaikka äiti suuttuisi, loukkaantuisi tai surisi vielä viiden vapaapäivän verran. Hänen piti vain päästä pois.

Jaaron rojahti tuoliin tietokoneen eteen. Hetki sitten tuntunut harmistus sanoista, jotka puuttuivat, oli kadonnut. Menettänyt merkityksensä, hän ajatteli. Jaaron tuijotti isän kirjoittamia pape-reita. Työ tuntui loputtomalta, mutta aloittamatta se ei alkaisikaan. Jaaron ei uskaltanut ajatella, että jonain päivänä isän työ olisi käy-tynä läpi. Hän tykkäsi kyllä lukea, muttei ollut siinä mitenkään erityisen nopea. Hän salaa kadehti Tähtityttö Tuulikkia, jolla oli koulussa lähes päivittäin uusi kirja. Joskus he kohtasivat kirjastossa. Ensimmäisellä kerralla Jaaron oli puikkinut hyllyjen väliin piiloon ja vältellyt tyttöä kunnes tämä lähti. Hän yritti samaa seuraaval-lakin kerralla, mutta Tuulikki onnistui yllättämään hänet selaa-masta Kiroilevaa siiliä. Tuulikki ei sanonut mitään, hymyili vain sitä kaunista hymyä, joka pelasti pahimmankin koulupäivän. Sama hiljaisuus jatkui koulussa ja kirjastosta tuli Jaaronin ja Tuulikin yhteinen, sanaton salaisuus. Jaaron kaivoi taskustaan isän kynän. Korkki napsahti tutusti. Hän saattoi kuvitella isän huoneen nurk-kaan istumaan ja kirjoittamaan. Ajatus kuristi Jaaronia. Jos hän olisi edes kerran kysynyt isältä, mitä tämä teki. Olisiko se muutta-nut jotain? Olisiko isä kertonut? Olisiko Jaaron saanut lukea isän kirjoituksen? Olisiko Jaaronin isä muuttunut tappavan tylsästä antiikkikauppiasta joksikin ihan muuksi? Huomaamattaan Jaaron

rustasi käsikirjoituksen kulmaan sanat: TÄHTITYTTÖTUULIKKI. Yhtä
ajatuksissaan hän piirsi sydämen sanojen ympärille.

Luku 2

Koulupäivä oli kuten kaikki muutkin. Se liukui pois melkein huomaamatta. Jaaron loisti fysiikan tunnilla. Ehkä vähän liikaakin omasta mielestään. Hän teki taululle pari vaikeaa matikan tehtävää ja äikän tunnilla keskittyi lähinnä tuhertelemaan pieniä koiria vihkoon. Hän ei huomannut, kuinka Saku haastoi riitaa Jessen kanssa. Eikä miten Roosa tiputti lasin ruokalassa ja se särkyi pieniksi sirpaleiksi. Jaaron tulisi seuraavalla äikän tunnilla huomaamaan, ettei hän ollut rekisteröinyt edes sitä mitä opettaja antoi läksyksi, mutta Tuulikin hän näki.

Jaaron ei osannut sanoa, oliko se toivetta tai kuvittelua, mutta Tuulikki tuntui katselevan häntä enemmän kuin tavallisesti. Tai eihän Tuulikki normaalisti sen kummemmin katsellut, mutta tänään Jaaronista tuntui siltä. Tavallisesti he kohtasivat päivittäin koulun käytävillä. Joskus katseet kohtasivat hetken, kun jompikumpi palasi taululta. He olivat luokkakavereita. Olivat olleet ekasta luokasta lähtien. Jos Jaaron olisi uskaltanut, hän olisi voinut myöntää katselleensa Tähtityttö Tuulikkia jo silloin. Ekaluokalle oli tullut pieni peikonpoikanen. Tyttö, jonka hiukset olivat tummaa hamppua. Tuulikin tummat silmät säihkyivät silmälasien takana. Hän oli tyttö, joka päihitti kenet tahansa pojan kukkulan kuninkaassa ja tyttö, joka löydettiin aina viimeisenä kirkonrotassa. Koska Tuulikki oli kova juoksemaan, häntä ei yleensä löydetty. Hän pelasti muut.

Tänään asiat olivat toisin. Luokassa Jaaron oli varma, että kahdesti hänen katsoessa Tuulikkia, tämä katsoi takaisin. Samoin käytävällä. Tuulikki oli kaveriensa kanssa. Tytöt pienenä parvena, puhumassa viikonlopun menoista, ihkupopparin uusimmasta musiikkivideosta tai siitä millaisia vaatteita henkkamaukan kesä-

kuvastossa oli. Kesä tuntui lumihankien keskellä kaukaiselta haa-veelta, mutta tytöistä se loisti jo helmikuussa. Tuulikki puhui kave-reilleen, mutta katsoi Jaaroniin. Katse sai Jaaronin hymyilemään niin, että poskipäitä pakotti ja samassa hän käänsi päänsä pois. Hän yritti pakottaa itsensä perusilmeelle, muttei onnistunut.

Äikän tunnin päätteeksi Tuulikki pysähtyi Jaaronin pulpetin kohdille.

– Lainaatko mulle kynää? Tuulikki kysyi. – Mä ehdin jo pakata omani pois, hän selitti vielä.

– Öh. Joo, Jaaron sanoi ja ennen kuin hän ehti etsiä lyijäriä penaalista, Tuulikki tarttui isän mustekynään, joka lojui äikän kir-jan päällä.

Äiti saa yllättäen kukkia salaiselta ihailijalta.

Jaaron ei voinut olla lukematta mitä tyttö raapusti paperin kul-maan.

– Mä sain ajatuksen aineeseen ja unohdan sen kuitenkin ennen fyssan tuntia, Tuulikki sanoi. Jaaron kuvitteli tytön punastuneen hieman, mutta se saattoi olla kuvittelua. – Kiitti, Tuulikki sanoi ja kääntyi pois hampputukka heilahtaen. Jaaron jäi katsomaan loitto-nevien tähtien päreen.

Koulun jälkeen Jaaron suuntasi kentälle. Oli aika haastaa Saku. Luistimen terä viilsi jään pintaa. Vedot olivat pitkiä ja kepeitä. Jaa-ron kieputti mailaa edellään. Temppuili, kuljetti kiekkoa, syötti vähän matkan päähän itselleen ja kiepahti selkä menosuuntaan. Hän ei ajatellut tekemistään. Hän ei kuvitellut olevansa suurtakin suurempi jääkiekkosankari. Hän ajatteli isää. Hetkittäin hän tuns-i itsensä petetyksi. Ikävä tuntui hetkittäin raskaammalta kuin kos-kaan. Jaaron ei nähnyt häikäisevän kirkasta lunta ympäröimässä jääkenttää kaikkialta. Hän näki isän olohuoneen nurkassa kirjoit-tamassa. Jos hän vain voisi palata tuohon hetkeen. Hän kysyisi.

– Syötä! Saku huusi ja Jaaron löi kiekkoa. Isku ei ollut kova, enemmänkin hipaisu kuin lyönti. Saku luisteli kiekkoa vastaan, nappasi sen mailaansa ja lähti viilettämään pois päin. – Ala tulla!

Ota kiekko pois, Saku kerjäsikin kunnon matsia. Jaaron otti muutama kevyen liu'un, puri huultaan ja potki itsensä vauhtiin. Täysillä Sakun perään.

Jaaronista tuntui, että koko päivän niskassa painanut taakka isästä liukui joka potkulla alemmas. Aivan kuin se olisi voinut millä tahansa hetkellä valahtaa pois harteilta. Pjähtää jäähän ja särkyä pikkusirpaleiksi. Saku oli aivan Jaaronin tavoitettavissa. Suoraan edessä. Jaaronin ei tarvitsisi muuta kuin koukata tämän eteen ja viedä kiekko. Jaaron näki sen ennen kuin kaikki tapahtui. Näki, vaikkei nähnyt. Luistin nakshti pikkukiveen, joka oli uponnut jäähän. Kivi tai jää ei antanut periksi, Jaaron antoi. Hän levitti kädet sivuille, pienen hetken kuvitteli voivansa palauttaa tasapainon. Hän oli kuin lähdössä lentoon ja niin hän lensikin. Jaaron Lentolisko liiti hetken ja rysähti sitten Sakun päälle. Laskutelineet jäi laskematta.

Saku päästi äänen, jonka kaltaista Jaaron ei ollut kuullut. Huuto oli täyttä tuskaa ja Jaaron tunsikin huudon kipuna itsessään. Aivan kuin ääni olisi muuttunut murskaavaksi kivuksi selässä, kyljissä, ranteissa.

– Helvettiperkelesaatana! Saku karjui, puri huultaan ja iski päänsä jäähän yrittäessään ponnistaa ylös, vaikka Jaaron makasi yhä hänen niskassaan. – Helvetti. Saatana. Ylös mun päältä! Saku huusi ja huitaisi kädellä Jaaronia.

– Sorisorisori, Jaaron sopersi ja käännähti selälleen jäähän. Se tuntui sillä hetkellä ylös könyämistä helpommalta. – Sattuksuhun? Jaaron kysyi, vaikka tiesi vastauksen. Se oli kundi-juttu. Kysymyksen vastaus kertoisi vammojen laadun.

– Sattuu! Sattuu niin saatanasti! Saku parkui, käännähti selälleen kauemmas Jaaronista ja nosti vasemman kätensä kasvojen suojaksi.

– Anteeks ihan oikeesti. Mä oon tosi pahoillani. Mä kompasuin kiveen. Sori, Jaaron selitti.

– Joo, joo, joo, Saku sanoi. Hän oli saanut naamansa perusilmeelle. Ainakin melkein. Jaaron näki, että sattui, mutta saattoi olla kuin ei näkisi. Saku yritti nousta istumaan nojaten oikeaan

käteen, mutta samassa tuskan piilottamiseen tarkoitettu naamari repesi ja Saku parahti.

– Pitäskö sun soittaa jollekin? Mutsilles tai jotain? Jaaron oli huolestuneempi kuin halusi myöntää.

– Paskat. Mutsi on duunissa. Se tulee joskus, jos tulee, Saku tuhahti. Jaaron tiesi Sakun äidin, mutta silti sanat tuntuivat lohduuttomilta. Jaaronin oma äiti oli joskus surusta suunniltaan ja vietti isän hupparipäivää, mutta Sakun äiti ei ollut oikeastaan koskaan kotona. Se oli iltamyöhään töissä ja katosi monesti omille teilleen sen jälkeen. Joskus perjantaisin Saku ruinas Jaaronia mukaansa mäkkiin syömään. Jos Jaaronilla ei ollut rahaa, Saku lupasi maksaa. Siitä Jaaron tiesi, että tämä oli taas niitä viikonloppuja. Sakun äiti oli vaan jättänyt aamulla rahaa telkkarin päälle kuin toteamuksena: ”Pärjäile”. Seuraavan kerran se muisti kotiosoitteensa sunnuntaina, tai ehkä vasta maanantaina.

– Voinks mä auttaa sua? Jaaron kysyi. Hän mietti jo mutsille soittamista. Mitä hän olisikaan sanonut? ”Mä jyräsin Sakun. Se on paskana.” Saku mulkaisi Jaaronia ja nousi vasemman käden varaan.

– Kaikki jees. Kaikki niin saatanan jees, Saku vastasi ja naurahti. Jaaron tarkkaili Sakun jokaista liikettä. Saku pääsi ylös, astui muuttaman haparoivan askeleen luistimilla ja lähti sitten sakumaiseen kevyeen liukuun. Hetken Jaaron ajatteli katselevansa tulevaisuuden NHL-tähteä. Ihan satavarmasti. Joskus tulisi päivä, jolloin hän katsoisi matseja ja toteaisi: ”Se on kova tyyppi. Luistelemaan ihan paras. Mutta mä taklasin sen”. Jaaron naurahti ajatukselle. Se oli tilanteeseen nähden täysin sopimatonta ja Jaaronkin ymmärsi sen. Saku luisteli penkille ja repi luistinten nauhat auki. Jaaron huomasi, ettei Saku käyttänyt kuin vasenta kättään. Saku vilkaisi silmät tummina Jaaroniin.

– Mitä helvettiä sä hirnut?

– En mä mitään. Mä vaan. Mä vaan ajattelin, että jonain päivänä mä kehun jollekin, että toi. Toi NHL:n paras luistelija on ollut mun kaveri penskana, Jaaron sanoi ja rämähti nauramaan. Nauru tuli jostain syvältä. Se pisteli lasinsirujen lailla rintakehässä. Se ei ollut väkinäistä, mutta kipeää. Jaaron olisi estänyt sen, jos

Kuvittele mitä olisi omistaa kynä, jolla voit muuttaa kenen tahansa ihmisen kohtalon? Jolla voit suojella rakkaitasi, pelastaa tuhansia katastrofilta ja ehkäpä kirjoittaa pikkuisen tykkäämistä itsesi ja ihastuksesi väliin. Jaaron löysi isänsä työhuoneesta juuri tällaiset kynät.

Nopeasti Jaaronille kuitenkin selviää, ettei kynien maailma ole niin yksinkertainen kuin toivoisi. Jaaronin isä on ollut yksi seitsemästä Kirjoittajasta, jotka luovat kirjoittamalla rinnakkaistodellisuutta, Häivemaailmaa, jonka kautta voi vaikuttaa tuntemamme maailman tapahtumiin. Jotta tie onnelliseen maailmaan ei olisi niin yksinkertainen kuin kuvittelisi, on jossain Mustia kirjoittajia, joita kukaan ei tunne. He kirjoittavat kaaosta ja epäonnea Kirjoittajien rivien väliin.

Jaaron lähtee ensimmäiselle tehtävälleen, jota muut Kirjoittajat pitävät liian vaikeana aloittelijalle. Hän lähtee pelastamaan Merenneitojenmaan prinsessoja.

